

## Arrest

nr. 50 254 van 27 oktober 2010  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 augustus 2010 tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANHEMMENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Afghaanse nationaliteit, verklaart België te zijn binnengekomen op 5 november 2008. Verzoeker is niet in het bezit van identiteitsdocumenten en verklaart minderjarig te zijn.

Op 6 november 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Uit de vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoeker op 6 september 2008 geregistreerd werd in Athene.

Op 7 november 2008 verklaart de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie dat de niet-begeleide minderjarige, zijnde verzoeker, onder zijn hoede komt.

Op 4 december 2008 wordt een medisch onderzoek uitgevoerd teneinde de leeftijd van verzoeker te bepalen. Hieruit blijkt dat verzoeker ouder is dan achttien jaar.

Op 17 december 2008 neemt de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie daarop de beslissing waarin wordt gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 8, § 1 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 *“Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen”* van de programmawet van 24 december 2002 en dat de plaatsing onder de hoede door de Dienst Voogdij van rechtswege vervalt.

Op 11 mei 2009 neemt de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie de beslissing waarin wordt gesteld dat verzoeker wordt geïdentificeerd als H.A., geboren op 6 februari 1992 te Afghanistan en dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 8, § 1 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 *“Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen”* van de programmawet van 24 december 2002 omdat verzoeker op 2 februari 2009 een taskara heeft voorgelegd waarin wordt vermeld dat verzoeker in 1997 geregistreerd stond als vijfjarige en omdat de authenticiteit van het originele document van verzoeker op dat moment niet betwist kan worden. Aan verzoeker wordt het voordeel van de twijfel verleend.

Op 9 juni 2009 wordt de heer P.V.M. aangewezen als de voogd van verzoeker.

Op 6 januari 2010 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Op 5 februari 2010 stelt verzoeker beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker bij arrest nr. 42 300 van 26 april 2010.

Op 6 februari 2010 wordt de voogdij over verzoeker uitgeoefend door de heer P.V.M. van rechtswege beëindigd.

Op 24 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 5 juli 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 9 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 28 juli 2010 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 17 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

*“Overwegende dat betrokkene op 06.11.2008 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem op 07.01.2010 echter zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 05.02.2010 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 28.04.2010 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 05.07.2010 een tweede asielaanvraag indiende, die op 09.07.2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten werd met een negatieve beslissing van ‘weigering van in overwegingname’; betrokkene op 28.07.2010 een derde asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij een verklaring van M. I. S.(...) voorlegt, die volksvertegenwoordiger is van de provincie Kapisa en het asielrelaas van betrokkene bevestigd; deze brief de handtekening bevat van de volksvertegenwoordiger zelf en van de*

dorpshoofden; betrokkene deze brief via de neef van zijn vader zou ontvangen hebben; betrokkene zijn huidige asielaanvraag ook ondersteunt met een begeleidende brief van zijn advocate, waarbij zij de Belgische asielinstanties verzoekt dit document in overweging te nemen; echter dient opgemerkt te worden dat voornoemd document een gesolliciteerd karakter vertoont; betrokkene daarnaast ook zijn ongenoegen uit over de eerder genomen beslissing van het CGVS; daarbij moet gesteld worden dat betrokkene de mogelijkheid had hiertegen beroep aan te tekenen bij de RVV binnen de daarvoor voorziene termijn; het door betrokkene ingestelde beroep echter door de RVV werd verworpen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan.

*"EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens*

*Aangezien, artikel 3 EVRM stelt dat « Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen »;*

*Terwijl, op basis van de inhoud van de bestreden beslissing door verwerende partij niet kan worden aangetoond dat er een effectieve bescherming bestaat voor verzoeker wanneer hij terugkeert naar Afghanistan;*

*De bestreden beslissing rust immers op volgende overwegingen:*

*"(...) betrokkene op 28.07.2010 een derde asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij een verklaring van M. I. S. voorlegt, die volksvertegenwoordiger is van de provincie Kapisa en het asielrelaas van betrokkene bevestigt; deze brief via de neef van zijn vader zou ontvangen hebben; (...)betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 19820." (eigen onderlijning)*

*Nochtans is de situatie in Kapisa zeer ernstig te nemen;*

*Vooreerst erkent het CGVS al dat de algemene veiligheidssituatie in Afganistan zeer problematisch is en dat er actueel een gewapend conflict heerst, waardoor een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van willekeurig geweld en aldus ernstige schade;*

*Hiertoe dient zelfs de asielzoeker niet noodzakelijk het bewijs te leveren van zijn/haar individueel risico;*

*Bovendien komt verzoeker uit een onveilig gebied, met name uit de provincie Kapisa, dat in de lijst van onveilige gebieden staat van het UNHCR;*

*De RVV stelde al eerder in twee arresten van 23 oktober 2007 dat de lijst van onveilige gebieden van het UNHCR niet zomaar naast zich kan worden neergelegd (zie ook Raad van State, nr. 167.574 van 13.02.2007);*

*Deze lijst is immers opgesteld aan de hand van zeer specifieke criteria en beperkt zich niet tot een globale appreciatie;*

*Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kapisa, waar de veiligheidssituatie ernstig is verslechterd volgens een bericht van de UNHCR van 1 juli 2009;*

*Verwerende partij heeft zich ten onrechte geen oordeel gevormd over de vraag of in Kapisa sprake is van een binnenlands gewapend conflict, waardoor zijn asielaanvraag in overweging diende genomen te worden;*

*In het rapport van de UNHCR (UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, juli 2009) is op pagina 44 onder het kopje "Kabul and the central region" vermeld: "The most dramatic change in the armed conflict has occurred in the central provinces surrounding Kabul, in Wardak, Logar and Kapisa. The number of security*

*incidents in the central region has increased from 485, in the period January to August 2007, to 806 in the same period in 2008."*

*Bovendien blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 februari 2009 in zaak C-465/07 dat men bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming van de Raad van de Europese Unie;*

*Bijgevolg, zal verzoeker bij het moeten terugkeren naar de provincie Kapisa - wat overigens als onveilig gebied beschouwd wordt - daar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico lopen op de ernstige schade als beschreven in artikel 3 EVRM;*

*Bovendien, uit recente rechtspraak van 2008 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient de overheid een effectieve en behoorlijke bescherming te bieden in het licht van artikel 3 EVRM en wordt het volgende geciteerd [1 NA. v. The United Kingdom, n° 25904/07, 17 July 2008]:*

*" (...) However, it must be shown that the risk is real and that the authorities of the receiving State are not able to obviate the risk by providing appropriate protection (H.L.R. v. France, judgment of 29 april 1997, Reports 1997-III, § 40)."*

*Dat de "systematische praktijk van onmenselijke en vernederende behandelingen" in Afghanistan, meer bepaald in het centrale en oostelijke gedeelte van Afghanistan, jegens een bepaalde groep, voldoende bewijs oplevert om aan te nemen dat ook verzoeker een reëel risico loopt op een behandeling zoals vermeld in artikel 3 EVRM nu hij kan hardmaken dat hij tot deze kwetsbare groep behoort;*

*Op basis van de lezing van de bestreden beslissing, wordt artikel 3 EVRM op onrechtstreekse wijze geschonden door het niet beoordelen of zelfs door het verkeerd beoordelen of verzoeker al dan niet beschermd wordt door de overheid in Afghanistan door zijn loutere terugkeer en aanwezigheid ter plaatse;*

*Op de Afgaanse autoriteiten ligt namelijk een resultaatsverbintenis en geen inspanningsverbintenis voor wat betreft de effectieve bescherming;*

*Verwerende partij liet echter na hard te maken dat verzoeker in geen geval meer geconfronteerd zou worden met dergelijke behandeling, als zijnde mensonwaardig;*

*Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkene dient aan te tonen dat zij bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM;*

*Voor de interpretatie van het begrip "reëel risico" verwees de RVV al eerder naar de rechtspraak van het EHRM omtrent artikel 3 EVRM;*

*Het Hof oordeelde dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Het begrip reëel mag niet worden verengd tot "waarschijnlijkheid" en dus "tot het aantal keer dat een dergelijk incident zich zou voordoen";*

*Overwegende dat in het licht van bovenstaande rechtspraak, artikel 3 EVRM verkeerdelijk is toegepast, aangezien de Afgaanse overheid geen effectieve bescherming aantoont of kan verzekeren voor verzoeker;*

*Zodat, de bestreden beslissing dd. 17 augustus 2010 artikel 3 EVRM schendt;"*

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij betreffende de vermeende schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) dat zij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het grondgebied en dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk. Verwerende partij merkt bij verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Cassatie op dat het terugleiden van verzoeker ten aanzien van artikel 3 van het EVRM slechts een probleem zou kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat verzoeker een risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen, doch dat voornoemde bepaling niet impliceert dat een vreemdeling

zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. Bij een theoretische uiteenzetting en bij verwijzing naar rechtspraak betreffende artikel 3 van het EVRM, is verwerende partij van mening dat er *in casu* geen sprake is van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Dit is volgens verwerende partij reeds gebleken uit het diepgaand onderzoek in het kader van verzoekers asielaanvraag waarbij verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en waarbij getwijfeld werd aan verzoekers beweerde leeftijd, scholingsgraad en achtergrond. Vervolgens laat verwerende partij bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State gelden dat een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM geschonden wordt, op zich niet volstaat. Verzoeker is volgens verwerende partij bijgevolg verkeerdelijk de mening toegedaan dat artikel 3 van het EVRM zou zijn geschonden.

2.1.3. In de repliekmemoirie voegt verzoeker het volgende toe.

*"a) wat betreft het eerste middel:*

*Verwerende partij verwijst enkel naar de betekenis van artikel 3 EVRM, terwijl dit reeds werd uiteengezet door verzoeker in onderhavig geval;*

*Immers stelt verwerende partij dat "het terugleiden van een vreemdeling ten aanzien van het art. 3 EVRM zou een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven"; (eigen onderlijning)*

*Volgens verwerende partij is er "geen sprake van een reëel risico zoals blijkt uit het diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag van verzoeker (waarbij verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en getwijfeld werd aan verzoekers beweerde leeftijd, scholingsgraad en achtergrond)";*

*Welnu, verzoeker toont net door zijn nieuw origineel document aan dat hij dergelijk risico zal lopen indien hij wordt teruggeleid naar zijn herkomstland;*

*Dat immers de verklaring van de volksvertegenwoordiger van Kapisa, de heer M. I. S.fgtrza, zeer duidelijk verzoekers asielverhaal bevestigt;*

*Verzoeker spreekt het zogenaamd diepgaand onderzoek dat er reeds werd gevoerd in de eerste asielprocedure niet tegen, maar wenst het gebruik te maken van de mogelijkheid - en zijn recht - om een tweede of derde asielaanvraag in te dienen met behulp van nieuwe documenten;*

*Het is immers niet de bedoeling om al de argumenten van de eerste asielprocedure klakkeloos over te nemen, wanneer er nieuwe documenten en dus nieuwe elementen zijn die aantonen dat verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op de ernstige schade als beschreven in artikel 3 EVRM;*

*Bovendien dient net een tweede (of derde) asielaanvraag om aan de asielzoeker nog een kans te geven zijn asielverhaal te doen aan de hand van nieuwe elementen;*

*Deze stukken kon verzoeker ook niet tijdens de vorige procedure bemachtigen wegens gegronde redenen, met name dat het Rode Kruis Tracing tot op dat ogenblik niemand van zijn familie kon terugvinden om enige documenten over te maken;*

*Dat het mag gezegd worden dat verzoekers alles op alles zette om aan documenten te komen, dat deze verklaring zelfs via de neef van zijn vader is gegaan en dat deze verklaring bovendien komt van de volksvertegenwoordiger van zijn provincie, wat toch zeer behoorlijk en geloofwaardig is;*

*Het is niet omdat een eerste asielprocedure 'definitief' als negatief werd afgesloten, dat de tweede en/of derde asielaanvraag niet meer in overweging kan worden genomen en ook bestempeld moet worden als zijnde automatisch 'definitief' verworpen;*

*Een nieuwe procedure met nieuwe elementen, vergt nu eenmaal een nieuw diepgaand onderzoek en zou nieuwe redenen moeten weergeven bij een niet-inoverwegingname;*

*Net waar het probleem lag - zoals verwerende partij ook vermeldt - namelijk dat verwerende partij twijfelde aan zijn herkomst, wordt nu bevestigd door de volksvertegenwoordiger van zijn provincie;*

*Alleen dit element al zou voldoende moeten zijn, om verzoeker opnieuw de kans te geven zijn asielrelaas nogmaals uiteen te zetten;*

*Het is dus zeer verkeerd en onredelijk van verwerende partij, om hier van een "blote bewering of eenvoudige vrees" te spreken, terwijl de volksvertegenwoordiger zijn herkomst - en meer dan dat - bevestigd heeft met zijn verklaring;*

*Verzoeker heeft net de documenten aangehaald die zowel het CGVS als de RVV als broodnodig aanschouwden voor zijn geloofwaardigheid van zijn asielverhaal, met name eerst waarachtig laten overkomen dat hij werkelijk uit Kapisa afkomstig is;*

*Nu verzoeker heeft aangetoond dat hij uit Kapisa afkomstig is, en dus waar een gewapend conflict aan de gang is, samen met zijn asiolverhaal (dus zijn persoonlijke situatie), dient er wel een schending te worden vastgesteld in de zin van artikel 3 EVRM;*

*Welnu, verzoeker stelt vast dat in de bestreden beslissing en de nota van verwerende partij niet meer wordt betwist dat verzoeker afkomstig is uit Kapisa;*

*Zodus kan er worden afgeleid uit het concrete document dat gebaseerd is op de persoonlijke leefsituatie van verzoeker, dat verwerende partij wel degelijk de gevolgen van de terugleiding van verzoeker dient te onderzoeken, minstens de derde asielaanvraag in overweging te nemen, om daarna verder de concrete situatie van verzoeker te beoordelen;*

*Dat het nogmaals herhaald moet worden dat de overheid een effectieve en behoorlijke bescherming dient te bieden in het licht van artikel 3 EVRM, waarbij uit rechtspraak van 2008 het volgende wordt geciteerd [1 NA. v. The United Kingdom, n° 25904/07, 17 july 2008, n° 110]:*

*"(...) However, it must be shown that the risk is real and that the authorities of the receiving State are not able to obviate the risk by providing appropriate protection (H.L.R. v. France, judgment of 29 April 1991, Reports 1997-III, § 40)." (eigen onderlijning)*

*Dat er op geen enkele manier de effectieve bescherming voor deze kwetsbare groep wordt overwogen, of zelfs verkeerd geïnterpreteerd wordt, zodat artikel 3 EVRM onrechtstreeks wordt geschonden;*

*Dat de nota van verwerende partij geen afbreuk doet aan de in het annulatieberoep aangehaalde middel;"*

2.1.4. Verzoeker voert de schending van artikel 3 van het EVRM aan. Verzoeker laat gelden dat hij, krachtens rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens (hierna: EHRM) dient aan te tonen dat hij bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst reëel gevaar loopt om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker brengt hiertoe in zijn verzoekschrift in hoofdzaak bij dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en meer bepaald in het gebied waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, zijnde de provincie Kapisa, zeer ernstig te noemen is. Verzoeker stelt dat er een reëel risico op schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld in een actueel gewapend conflict. Verzoeker gaat in het verzoekschrift van start met de stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit erkent. Verzoeker meent hierbij niet noodzakelijk het bewijs te moeten leveren van zijn individueel risico. Vervolgens duidt verzoeker erop dat de provincie Kapisa is opgenomen in de lijst van onveilige gebieden van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (hierna: UNHCR) en verwijst naar "twee arresten" van de Raad "van 23 oktober 2007", alsook naar een arrest van de Raad van State, waarbij hij stelt dat deze lijst niet zomaar naast zich kan worden neergelegd. Tevens duidt verzoeker erop dat de situatie in Kapisa ernstiger is geworden en verwijst hierbij naar de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van juli 2009. Tevens stelt verzoeker bij verwijzing naar een arrest van het Europees Hof van Justitie (hierna: EHJ) van 17 februari 2009 "in de zaak C-465/07" dat hij bij een terugkeer naar de provincie Kapisa in Afghanistan door zijn loutere aanwezigheid aldaar reeds een reëel risico loopt op ernstige schade zoals beschreven in artikel 3 van het EVRM. Verzoeker voert hierbij aan dat verwerende partij zich ten onrechte geen oordeel heeft gevormd over de vraag of er in de Afghaanse provincie Kapisa sprake is van een internationaal gewapend conflict.

Tevens stelt verzoeker dat in de bestreden beslissing niet wordt aangetoond dat er voor hem een effectieve bescherming bestaat bij een terugkeer naar Afghanistan en dat verwerende partij heeft nagelaten hard te maken dat hij in geen geval meer geconfronteerd zou worden met een mensonwaardige behandeling. Verzoeker is daarbij van mening dat de "systematische praktijk van onmenselijke en vernederende behandelingen" in Afghanistan jegens een bepaalde groep voldoende bewijs oplevert om aan te nemen dat ook hij een reëel risico loopt op een behandeling zoals vermeld in artikel 3 van het EVRM, nu hij kan hard maken dat hij tot deze kwetsbare groep behoort. Volgens verzoeker wordt niet aangetoond dat de Afghaanse overheid voor hem effectieve bescherming kan voorzien of verzekeren.

Er dient opgemerkt te worden dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of menonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn

beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op hem persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Waar verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan zeer problematisch is en dat er een reëel risico op schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld in een actueel gewapend conflict, dient opgemerkt te worden dat verzoeker zich hierbij beperkt tot het uiten van een loutere bewering die hij op geen enkele manier met concrete elementen staft. Bijgevolg kan verzoeker deze loutere stelling niet dienstig aanvoeren en is deze loutere stelling van verzoeker dus niet afdoende is om het determinerende motief in de bestreden beslissing, namelijk dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen, te ontkrachten.

In de mate waarin verzoeker verwijst naar de algemene toestand in Afghanistan, en meer bepaald in het gebied waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, zijnde de provincie Kapisa, zoals beschreven in de door hem aangehaalde rechtspraak en in het UNHCR-rapport *“UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van juli 2009, alsmede in de lijst van onveilige gebieden van het UNHCR, wordt opgemerkt dat verzoeker deze algemene toestand niet heeft vermeld naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag zodat verwerende partij hier niet diende op in te gaan of dit verder diende te onderzoeken. Te meer daar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 6 januari 2010 waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werden geweigerd reeds heeft gesteld dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas werd ondermijnd door het feit dat verzoeker geen duidelijkheid verschaft over de verschillende aspecten van zijn identiteit en levenssituatie in Afghanistan zodat de Belgische asielinstanties niet in staat zijn de werkelijke nood aan bescherming in te schatten en dat noch uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier noch uit de gegevens door verzoeker zelf aangebracht, waaronder het UNHCR-rapport *“Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van juli 2009, blijkt dat er zich in het district Kohistan in de provincie Kapisa een situatie van willekeurig geweld voordoet met een reëel risico voor de burgers tot gevolg. Daarenboven bevestigde de Raad in zijn arrest nr. 42 300 van 26 april 2010 dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, dat met betrekking tot zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus het duidelijk is dat voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist, dat aan verzoeker gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend en dat uit voornoemde beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 januari 2010 duidelijk blijkt dat er momenteel geen enkele bron is die vaststelt dat er elementen voorhanden zijn om te stellen dat de situatie in het district Kohistan in de provincie Kapisa actueel van die aard is dat burgers een reëel risico lopen op het leiden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt nog opgemerkt dat verzoeker in zijn repliekmemoirie aangeeft het onderzoek dat reeds werd gevoerd in zijn eerste asielprocedure niet tegen te spreken.

Dienvolgens kan verzoeker de argumenten betreffende de situatie in Afghanistan, en meer bepaald in het gebied waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, zijnde de provincie Kapisa, niet dienstig aanvoeren. Verzoeker kan evenmin dienstig verwijzen naar de bronnen van het UNHCR en de door hem aangehaalde rechtspraak. Noch kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt als zou verwerende partij zich ten onrechte geen oordeel hebben gevormd over de vraag of er in de Afghaanse provincie Kapisa sprake is van een binnenlands conflict.

Hierbij wordt nog opgemerkt dat de bestreden beslissing een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet betreft en dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. Tevens dient erop te worden gewezen dat indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens

worden aangebracht, de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking wordt genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de ernst van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, en meer bepaald in het gebied waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, zijnde de provincie Kapisa, aangeeft en waar verzoeker daarbij stelt dat er een reëel risico bestaat als gevolg van willekeurig geweld in een actueel gewapend conflict, wordt opgemerkt dat artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van een willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door verzoeker aangevoerde artikel 3 van het EVRM herneemt, wordt erop gewezen dat reeds werd geoordeeld dat verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft aangetoond, vermits zowel de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad oordeelden dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Te meer daar in de door verzoeker zelf aangehaalde rechtspraak van het EHJ tevens wordt bevestigd dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming. Aldus wordt er getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>).

Waar verzoeker vervolgens verwijst naar rechtspraak van het EHRM en stelt dat de “*systematische praktijk van onmenselijke en vernederende behandelingen*” in Afghanistan jegens een bepaalde groep voldoende bewijs oplevert om aan te nemen dat ook hij een reëel risico loopt op een behandeling zoals vermeld in artikel 3 van het EVRM, nu hij kan hardmaken dat hij tot deze kwetsbare groep behoort, stelt de Raad vast dat verzoeker bij deze loutere stelling, nalaat deze blote bewering te staven met concrete gegevens. Verzoeker geeft geen enkele verdere uitleg of brengt geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten of aanwijzingen, noch bewijzen aan die aantonen dat een terugkeer naar zijn land van herkomst voor hem een risico zou inhouden op foltering of onmenselijke behandeling als lid van een bepaalde groep. Hij toont bijgevolg niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Waar verzoeker tevens betoogt dat op basis van de inhoud van de bestreden beslissing door verwerende partij niet wordt aangetoond dat er een effectieve bescherming bestaat bij terugkeer naar Afghanistan en dat op de Afghaanse autoriteiten een resultaatsverbintenis en geen inspanningsverbintenis rust voor wat betreft de effectieve bescherming, dient opgemerkt te worden dat verzoeker zijn stelling dat op de autoriteiten een resultaatsverbintenis zou rusten om effectieve bescherming te bieden, niet staft. De draagwijdte van deze bescherming is immers beperkt. Er rust op de actor die bescherming moet bieden zeker geen resultaatsverbintenis (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 228). Er wordt herhaald dat door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 6 januari 2010, zoals bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 42 300 van 26 april 2010, reeds werd geoordeeld dat er momenteel geen enkele bron is die vaststelt dat er elementen voorhanden zijn om te stellen dat er zich in het district Kohistan in de provincie Kapisa, zijnde het beweerd gebied van herkomst van verzoeker, een situatie van willekeurig geweld voordoet met een reëel risico voor de burgers tot gevolg en dat verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM bijgevolg niet heeft aangetoond, zodat niet kan worden ingezien hoe dit argument van verzoeker betreffende de effectieve bescherming een invloed zou kunnen hebben op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Verzoeker lijkt daarenboven de bewijslast om te keren door te stellen dat verwerende partij hard moet maken dat verzoeker in geen geval meer wordt blootgesteld aan een mensonwaardige behandeling. De Raad benadrukt dat de bewijslast ter zake bij verzoeker ligt en dat het in de eerste plaats aan de betrokkene toekomt aan te tonen dat de stukken in het kader van een nieuwe asielaanvraag in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet nieuwe elementen bevatten én dat een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade bestaat met toepassing van het

algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de bewijslast valt op de 'kandidaat-vluchteling'. Op verwerende partij rust die verplichting geenszins. Bovendien geeft verzoeker in zijn verzoekschrift zelf aan dat *"krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkene dient aan te tonen dat zij bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling in strijd is met artikel 3 EVRM"*.

Ten overvloede merkt de Raad op dat in de mate waarin verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het EHRM waaruit hij meent te kunnen afleiden dat de overheid een effectieve en behoorlijke bescherming dient te bieden in het licht van artikel 3 van het EVRM, hij niet aantoont dat de feiten die aan de basis lagen van de betrokken arresten gelijkaardig zijn aan de feiten die kenmerkend zijn voor zijn persoonlijke situatie, zodat hij niet dienstig naar deze rechtspraak kan verwijzen. Tevens wordt erop gewezen dat in het door verzoeker geciteerde arrest van het EHRM (EHRM, 29 april 1997, *H.L.R. t. Frankrijk*) eveneens wordt benadrukt dat moet worden nagegaan of er geen effectieve bescherming kan worden geboden, waardoor niet kan worden ingezien op welke wijze dit arrest een ander licht zou werpen op de zaak.

In zoverre verzoeker bij zijn uiteenzetting bedoelt dat in de bestreden beslissing diende te worden gemotiveerd over een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat.

In de mate waarin verzoeker bij zijn uiteenzetting aan de Raad lijkt te vragen om een nieuwe beoordeling van zijn derde asielaanvraag te maken, moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 94). Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van verwerende partij maakt op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

Tenslotte wordt nog opgemerkt dat in zoverre verzoeker met zijn betoog kritiek uit gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van zijn vorige asielaanvragen, deze kritiek niet pertinent is als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten.

Waar verzoeker in zijn repliekmemorie stelt dat het niet de bedoeling is om *"al de elementen van de eerste asielprocedure klakkeloos over te nemen"* aangezien verzoeker beschikt over nieuwe elementen die volgens hem de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas herstellen en waar verzoeker stelt dat het door hem aangebrachte nieuwe en originele element, met name een verklaring van een volksvertegenwoordiger, mede ondertekend door twee dorpsoudsten, aantoont dat hij een ernstig en reëel risico zal lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM nu de volksvertegenwoordiger verzoekers afkomst en asielrelaas bevestigt, wordt verwezen naar de behandeling van verzoekers derde middel in punt 4.3.5. van dit arrest.

De Raad stelt vast dat verzoeker aldus noch in zijn verzoekschrift noch in zijn repliekmemorie elementen aanbrengt, buiten de feiten die reeds werden onderzocht door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel in het kader van zijn asielrelaas, als in het kader van de subsidiaire bescherming en in beroep werden beoordeeld door de Raad, die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om te stellen dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan voor een reëel risico op ernstige schade. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM werd geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan.

*"TWEEDE MIDDEL: schending van artikel 1A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen*

*Aangezien, artikel 3 EVRM verkeerdelijk werd toegepast, werd artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag en dus ook 48/3 Vw. nooit concreet nagegaan;*

*Artikel 48/3, § 2 Vw. bepaalt immers wat onder "dadens van vervolging" in de zin van artikel 1 A2 van het Vluchtelingenverdrag moet verstaan worden:*

*"De dadens van vervolging moeten ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 EVRM." (eigen onderlijning)*

*Waarbij artikel 15.2 EVRM laat gelden dat:*

*"De voorgaande bepaling staat geen enkele afwijking toe van artikel 2, behalve ingeval van dood als gevolg van rechtmatige oorlogshandelingen, en van de artikelen 3, 4, eerste lid en 7." (eigen onderlijning)*

*Bijgevolg kan verwerende partij niet afwijken van de artikelen uit het EVRM, waaronder artikel 3 EVRM;*

*Wanneer artikel 3 EVRM verkeerdelijk wordt toegepast en beoordeeld, kunnen de termen "dadens van vervolging" ook niet correct worden toegepast en geverifieerd;*

*De bestreden beslissing rust op volgende overwegingen:*

*"(...) betrokkene op 28.07.2010 een derde asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij een verklaring van M. I. S. voorlegt, die volksvertegenwoordiger is van de provincie Kapisa en het asielrelaas van betrokkene bevestigt; deze brief via de neef van zijn vader zou ontvangen hebben; (...)betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 19820." (eigen onderlijning)*

*Dat volgens de Conventie van Genève van 1951 een vluchteling elke persoon is die zich buiten zijn land van herkomst bevindt en die bescherming van dat land niet meer kan of wil inroepen, omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, zijn politieke overtuiging;*

*Terwijl, verzoeker een gegronde vrees koestert voor vervolging doordat hij ernstig bedreigd wordt in Afghanistan door derden en aldus zijn leven in gevaar is en waarbij de Afghaanse overheid onvoldoende hulp aanbiedt;*

*Verzoeker vreesde aldus terecht voor zijn fysieke integriteit;*

*Dit was juist de reden waarom verzoeker zijn land is ontvlucht en dit is derhalve de reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren;*

*Dat derhalve artikel 1A van de Conventie van Genève van 1951 wordt geschonden en er wel degelijk sprake is van een ware "vervolging" door derden;*

*Dat derhalve de bestreden beslissing niet correct is en ook faalt naar motivering in rechte aangezien de echte inhoud van verzoekers' relaas wel degelijk beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie;*

*Dat de elementen van verzoekers' asielrelaas in het licht van de Vluchtelingenconventie en de daarin gehanteerde criteria genoegzaam volstaan;*

*Dat immers volgens de UNHCR de Dienst Vreemdelingenzaken zijn bevoegdheid enkel erin bestaat om vast te stellen of er al dan niet nieuwe elementen zijn te buiten door te evalueren of de nieuwe elementen al dan niet de beoordeling van de asielaanvraag kunnen beïnvloeden (zie advies van het UNHCR dd. 02.04.2009, stuk 3);*

*Het advies citeert dat, ook in haar opmerkingen betreffende het Wetsontwerp tot wijziging van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, UNHCR haar bekommernis heeft geuit betreffende de beoordeling van nieuwe elementen door de Dienst Vreemdelingenzaken:*

*"L' UNHCR estime que les examens préliminaires devraient couvrir tant les questions de fait que de droit. La notion d'éléments nouveaux devrait être interprétée de manière protectrice, conformément à l'objet et au but de la Convention de 1951. Les faits à l'appui de l' essence de la demande qui pourraient contribuer à la révision de la décision antérieure devraient en général être considérés comme des éléments nouveaux." (eigen onderlijning)*

*In de zaak die wordt aangehaald in bovenstaand advies (met name beslissing van weigering tot inoverwegingname dd. 15.01.2009), wordt aangehaald dat informatie betreffende de algemene*

*situatie van een land niet als een nieuw element kan worden beschouwd. Nochtans kan hier verwezen worden naar paragraaf 43 van het Handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus: "Il n'est pas nécessaire que les arguments invoqués se fondent sur l'expérience personnelle du demandeur. Ainsi, le sort subi par des parents ou des amis ou par d'autres membres du même groupe racial ou social peut attester que la crainte du demandeur d'être lui-même tôt ou tard victime de persécutions est fondée [2 Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, janvier 1992]." (eigen onderlijning)*

*Welnu, in casu gaat het om een essentieel stuk dat wel degelijk aantoont dat hij werkelijk van Kapisa is en er werkelijk gevaar loopt, zodat hierover ook geen twijfel kan bestaan;*

*Dat document is in die mate belangrijk dat het verzoekers asielaanvraag ernstig zou beïnvloeden, aangezien noch het CGVS als de RVV zijn asielrelaas wou verifiëren, aangezien zij van mening waren dat hij geen duidelijkheid verschafte over de verschillende aspecten van zijn identiteit en dus van waar hij kwam, zodat een verdere controle van zijn asielrelaas overbodig leek;*

*Dat bovendien het negeren van stukken die de essentie van de asielaanvraag ondersteunen een schending kan uitmaken van het Verdrag van 1951 betreffende de status van vluchtelingen en zou kunnen leiden tot een schending van het beginsel non-refoulement (zie stuk 3);*

*De gegronde vrees voor vervolging dient persoonlijk te zijn, wat in onderhavig geval van toepassing is;*

*Dat verzoeker terecht een gegronde vrees heeft voor vervolging, daar er een redelijke kans bestaat dat de vervolging zal plaatshebben en dat is voldoende;*

*Dat er onterecht zelfs niet is overgegaan tot controle van dergelijke vrees voor vervolging, aangezien artikel 3 EVRM verkeerdelijk werd beoordeeld;*

*Zodat, artikel 1A van de Conventie van Genève en aldus artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet is geschonden;"*

4.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat in overeenstemming met rechtspraak van de Raad van State aan artikel 1A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Conventie van Genève) geen directe werking kan worden verleend, zodat verzoeker op het eerste gezicht de rechtstreekse schending van artikel 1A van de Conventie van Genève niet dienstig kan invoeren. Geheel ten overvloede en in antwoord op verzoekers concrete kritiek laat verwerende partij gelden dat in de uiteenzetting betreffende het eerste middel reeds wordt aangetoond dat er geen verkeerde toepassing werd gemaakt van artikel 3 van het EVRM. Daarnaast wijst verwerende partij er bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad op dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zijn bevoegdheid niet te buiten is gegaan. Verwerende partij is van mening dat het tweede middel van verzoeker niet kan worden aangenomen.

4.2.3. In de repliekmemorie voegt verzoeker het volgende toe.

*"b) wat betreft het tweede middel:*

*Verwerende partij negeert het feit dat wanneer artikel 3 EVRM verkeerdelijk wordt toegepast, ook artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag en dus ook 48/3 Vw. nooit concreet werden nagegaan;*

*Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de RVV waarbij wordt gesteld dat "het niet de eerste asielaanvraag van verzoeker betreft en dat geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar worden werden gebracht";*

*Het gaat inderdaad om een derde asielaanvraag, maar er werd een nieuw document ingediend, zoals het hoort én die de concrete situatie van verzoeker toelicht, met name dat hij werkelijk uit Kapisa is en hij werkelijk een vrees had om zijn herkomstland te ontvluchten;*

*Door de beslissing van de niet-inoverwegingname van de asielaanvraag van verzoeker, is artikel 1A en dus artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet nooit ten gronde geverifieerd geweest;*

*Dat het gezegd dient te worden dat er ook geen andere beroepsmogelijkheid bestaat, zodat mijn cliënt op basis van de nieuwe originele bewijsstukken zich noodgedwongen zag om een nieuwe asielaanvraag te doen;*

*Dat de nota van verwerende partij geen afbreuk doet aan de in het annulatieberoep aangehaalde middel;"*

4.2.4. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 1A van de Conventie van Genève. Hij betoogt dat aangezien artikel 3 van het EVRM verkeerdelijk werd toegepast, artikel 1A van de Conventie van Genève en dus ook artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet nooit concreet werden nagegaan. Verzoeker citeert artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet waarbij in de definitie van de “*dadens van vervolging*” wordt verwezen naar artikel 15.2 van het EVRM. Hieruit leidt verzoeker af dat verwerende partij niet kan afwijken van artikel 3 van het EVRM en stelt dat wanneer artikel 3 van het EVRM verkeerdelijk wordt toegepast en beoordeeld, ook de termen “*dadens van vervolging*” niet correct worden toegepast en geverifieerd. Op grond van de vluchtelingendefinitie oppert verzoeker dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert omdat hij in Afghanistan ernstig bedreigd wordt door derden. Verzoeker meent aldus dat zijn leven in gevaar is en stelt daarbij dat de Afghaanse overheid onvoldoende hulp aanbiedt. Verzoeker stelt dat hij terecht vreest voor zijn fysieke integriteit en duidt erop dat de reden is waarom hij Afghanistan is ontvlucht en waarom hij er niet kan terugkeren. Verzoeker is van mening wel degelijk te voldoen aan de criteria van de vluchtelingendefinitie. Volgens verzoeker werd er ten onrechte niet tot de controle van de vrees voor vervolging overgegaan aangezien artikel 3 van het EVRM verkeerd werd beoordeeld.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat artikel 1A van de Conventie van Genève geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572). Verzoeker kan de rechtstreekse schending ervan dan ook niet dienstig aanvoeren. Dit onderdeel van het tweede middel is niet ontvankelijk.

Waar verzoeker stelt dat verwerende partij ingevolge artikel 15.2 van het EVRM niet kan afwijken van artikel 3 van het EVRM, dient opgemerkt te worden dat schendingen van grondrechten waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM inderdaad “*dadens van vervolging*” kunnen uitmaken, zoals verzoeker aangeeft, maar uiteraard eerst bewezen dienen te worden geacht. Verzoeker toont niet aan dat een “*oorlog*” of “*enige andere algemene noodtoestand*” zoals vermeld in artikel 15.1 van het EVRM het bestaan van het land bedreigt waardoor de Belgische autoriteiten maatregelen zouden dienen te nemen die afwijken van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in het middel wordt herhaald dat zoals in de bespreking van het eerste middel werd gesteld, niet werd aangetoond dat artikel 3 van het EVRM *in casu* verkeerdelijk zou zijn beoordeeld.

4.2.5. Voor het overige dient opgemerkt te worden dat verzoeker in het verzoekschrift hoofdzakelijk argumenten aanvoert waarmee hij poogt aan te tonen dat hij wel voldoet aan de criteria gehanteerd in de Conventie van Genève en aan de voorwaarden van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat hij aan de hand van zijn uiteenzetting in het verzoekschrift en de elementen van zijn asielrelaas wel in aanmerking komt om de vluchtelingenstatus te verkrijgen. Verzoeker blijft hierbij benadrukken dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft en dat er wel degelijk sprake is van een ware vervolging door derden.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen, maar een wettigheidstoezicht houdt. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling van de asielaanvraag uitgegaan is van de juiste feiten, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Er moet worden benadrukt dat de Raad *in casu* optreedt als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. In die hoedanigheid kan hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het kader van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus.

Er wordt hierbij nogmaals herhaald dat de bestreden beslissing een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken betreft en dus geen uitstaans heeft met de

beslissing ten gronde van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus al dan niet wordt toegekend.

*In casu* betreft de bestreden maatregel een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Er wordt herhaald dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

Hetzelfde dient opgemerkt te worden waar verzoeker stelt dat het negeren van stukken die de essentie van de asielaanvraag ondersteunen een schending kan uitmaken van de Conventie van Genève en tot een schending van het non-refoulementbeginsel kan leiden. Verzoeker lijkt hierbij zijn bezorgdheid te uiten als zou de Belgische Staat de bepalingen van de Conventie van Genève, zoals zij zijn omgezet in Belgisch nationaal recht in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet respecteren. Er dient echter opgemerkt te worden dat verzoeker reeds voor de derde keer een asielaanvraag heeft ingediend bij de Belgische asielinstanties. Verzoeker kan aldus bezwaarlijk voorhouden de mogelijkheid niet te hebben gehad een asielaanvraag bij de Belgische asielinstanties in te dienen, noch toont verzoeker hierbij aan dat zijn derde asielaanvraag niet op een deugdelijke wijze werd onderzocht. De Raad wijst er voorts op dat een staat erop mag toezien dat de bestaande immigratieregels worden gerespecteerd en dat vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied van een staat verblijven en die niet met goed gevolg aanspraak maken op enig beschermingsstatuut, in beginsel kunnen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst.

Waar verzoeker zijn betoog vervolgt met de stelling dat verwerende partij ten onrechte niet is overgegaan tot controle van zijn vrees voor vervolging, wordt herhaald dat een verder onderzoek van een herhaald asielverzoek immers slechts vereist is indien er effectief nieuwe gegevens beschikbaar zijn. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft *in casu* op goede gronden geoordeeld dat dit niet het geval was. Hierbij wordt verwezen naar de uiteenzetting bij de behandeling van het derde middel in punt 4.3.5. van dit arrest waaruit blijkt dat het niet kennelijk onredelijk is van verwerende partij om te besluiten dat verzoeker geen 'nieuwe elementen' in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht en dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een correcte feitenvinding.

Ook waar verzoeker aanvoert dat er een nieuw stuk werd ingediend en dat hij met name een essentieel stuk heeft voorgelegd dat zijn asielrelaas en zijn beweerde afkomst bevestigt en waar verzoeker stelt dat dit stuk zijn asielaanvraag ernstig zou beïnvloeden, gelet op het feit dat zowel de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voorheen oordeelden dat een verdere controle van zijn asielrelaas overbodig bleek, wordt verwezen naar de behandeling van het derde middel in punt 4.3.5. van dit arrest.

4.2.6. Waar verzoeker duidt op een advies van het UNHCR van 2 april 2009 betreffende de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken bij de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en bij de beoordeling van een nieuwe asielaanvraag in een bepaalde zaak nopens een Afghaanse vluchteling, dient erop te worden gewezen dat dergelijk advies niet bindend is en geenszins kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Daarenboven duidt de Raad erop dat verzoeker voornoemd advies voor het eerst ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift voor de Raad aanbrengt. Dienvolgens kan het verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande dit stuk, nu zij hiervan niet op de hoogte werd gesteld. De omstandigheid dat verzoeker in zijn verzoekschrift alsnog poogt aan te tonen dat zijn asielrelaas wordt bevestigd door het aangebrachte nieuwe stuk en dat de algemene situatie in Afghanistan wel degelijk relevant is, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker kan dit stuk bijgevolg niet voor het eerst inroepen in de procedure voor de Raad. Daarenboven merkt de Raad op dat voornoemd advies van het UNHCR een specifieke zaak betreft waarin het UNHCR bemerkingsen uit. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkele wijze aantoonde in hoeverre dit advies en de bemerkingsen die aldaar worden geuit toepasbaar zijn op zijn persoonlijke situatie *in casu* en in welke mate de feitelijke omstandigheden in deze specifieke zaak dezelfde zijn, zodat verzoeker dit onderdeel van het tweede middel hoe dan ook niet dienstig kan aanvoeren.

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. In een derde middel voert verzoeker het volgende aan.

*“DERDE MIDDEL: Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*

*Aangezien, de bestreden beslissing rust op volgende overwegingen:*

*“(…)”*

*Terwijl, verzoeker wel degelijk een origineel document heeft voorgelegd dat bevestigt dat verzoeker uit Kapisa afkomstig is;*

*Dat er steeds rekening moet gehouden worden met de omstandigheden eigen aan de zaak waarom verzoeker niet eerder dergelijke documenten neerlegde, zoals de verdwijning van zijn broer (nog altijd door tracing niet teruggevonden), het overlijden van zijn ouders... allemaal omstandigheden die het vinden van originele documenten bemoeilijkten;*

*Dat het feit dat een gegeven tijdens een verhoor niet gegeven wordt en tijdens een ander verhoor wel (in casu bij de derde asielaanvraag), niet noodzakelijk zorgt voor een tegenstrijdigheid of misleidendheid;*

*Dat dergelijke situatie niet ertoe mag leiden dat de goede trouw van de asielaanvrager in vraag wordt gesteld;*

*Dat bovendien wanneer slechts één van de door de Commissaris-generaal vermelde tegenstrijdigheden op een voldoende wijze vaststaat, deze onvoldoende is om te concluderen dat de verklaringen van verzoeker kennelijk ongeloofwaardig zijn, rekening houdend met de nauwkeurige en uitgebreide aard van de uiteenzetting van verzoeker en zijn nieuw overlegd origineel document;*

*Dat deze vaststelling, welke berust op verkeerde feitelijke gronden, determinerend was teneinde de beslissing tot weigering van inoverwegingname van asielaanvraag van verzoeker te nemen;*

*Dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;*

*Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële en formele motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier (formele motivering), de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig (materiële motivering) [3 I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, nr. 2, met verwijzing naar o.m. R.v.St. nr. 25.491, 18 juni 1985; R.v.St. nr. 74.935, 3 juli 1998];*

*Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid) [4 A. VAN MENSEL, “De uitdrukkelijke motiveringsplicht”, in X., De doorwerking van het publiekrecht in het privaatrecht, Gent, Mys & breech, 1997, (203) nrs. 228-258];*

*Dat niet aan het draagkrachtvereiste is voldaan, nu blijkt dat de bestreden beslissing niet berust op correcte feitelijke gegevens en zelfs de feitelijke gegevens onterecht overweegt;*

*Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;*

*Immers verwerende partij verklaart niet aan asielzoeker waarom zijn asielaanvraag niet in overweging genomen werd;*

*Verwerende partij haalt wel aan dat er geen sprake zou zijn van nieuwe gegevens - quod non - maar motiveert dit niet op een voldoende manier;*

*Het louter verklaren dat betrokkene de mogelijkheid had om beroep aan te tekenen en dat een begeleidende brief van de advocate slechts een gesolliciteerd karakter heeft, zijn geen motieven die draagkrachtig zijn, maar slechts enkele 'gegevens';*

*Verwerende partij zegt dan ook niets, maar dan ook helemaal niets, over het nieuwe stuk dat verzoeker had aangebracht, terwijl deze nochtans duidelijk aantoonde dat verzoeker uit een gewapend conflict komen en aldus onveilig, zodat zijn asielaanvraag toch zeker in overweging diende genomen te worden;*

*Dat aldus de feiten duidelijk verkeerd werden geïnterpreteerd, zodat de beslissing onredelijk is in dit geval;*

*Zodat, de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn;*

*Betreffende bovenstaande citaten, wenst verzoeker op te merken dat deze voor de rechters algemeen bekende informatie zouden moeten zijn en deze dus volgens UNHCR niet naar het Nederlands moeten worden vertaald."*

4.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar er ook in slaagt de motieven vervat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven van de bestreden beslissing. Verwerende partij is van mening dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij deze kritiek. Verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, daar zowel de juridische als de feitelijke grondslag zijn vermeld. Verwerende partij wijst erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Bovendien blijkt bij lezing van de bestreden beslissing genoegzaam de inhoud ervan zodat de bestreden beslissing aan verzoeker voldoende inzicht verschaft om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken en daarmee het doel is bereikt dat met de formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Gelet op het voorgaande is verwerende partij van mening dat dit onderdeel van het derde middel van verzoeker onontvankelijk, minstens ongegrond is. Volledigheidshalve laat verwerende partij nog gelden dat uit motivering van de bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht heeft beslist om de derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen. Verwerende partij meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid daarbij heeft gehandeld geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake geldende rechtsregels, artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus. Bij een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet duidt verwerende partij erop dat verzoeker geen nieuwe elementen in de zin van dit artikel naar voor heeft gebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij wijst er verder op dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wel degelijk zorgvuldig en grondig te werk is gegaan, na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken. Verwerende partij stelt dat verzoekers beschouwingen, waarbij hij op ongestaafde wijze stelt dat de bestreden beslissing niet berust op correcte feitelijke gegevens en zelfs de feitelijke gegevens onterecht overweegt, hieraan geen afbreuk kunnen doen. Verwerende partij duidt erop dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat wordt ingegaan op alle stukken die verzoeker bij zijn derde asielaanvraag heeft aangebracht (verklaring van M.I.S. en de brief van verzoekers advocaat) en dat van deze stukken afdoende wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen worden genomen als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij stelt dat de beschouwingen van verzoeker *in casu* niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoeker op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het derde middel van verzoeker kan volgens verwerende partij niet worden aangenomen.

4.3.3. In de repliekmemorie voegt verzoeker het volgende toe.

*"c) wat betreft het derde middel:*

*Verwerende partij haalt aan dat de schending van artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling enkel de formele motiveringsplicht betreffen;*

*Nochtans haalde verzoeker duidelijk aan dat het hier om zowel de formele als de materiële motiveringsplicht betrof;*

*Welnu, een loutere verwijzing naar de redenen van de niet-inoverwegingname van de tweede asielaanvraag van verzoeker volstaat bijgevolg niet;*

*De motieven dienen echter ook juist te zijn en eveneens draagkrachtig op basis van de materiële motivering;*

*De bestreden beslissing zou volgens verwerende partij genoegzaam met redenen zijn omkleed: "(...)"*

*Dat dus nogmaals dient herhaald te worden dat bij de tweede asielaanvraag verzoeker nog niet op de hoogte kon zijn van het nieuwe document, aangezien Tracing nog niemand had teruggevonden die zijn asielverhaal kon staven;*

*Verzoeker had dit ook zo gemeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn tweede asielaanvraag, doch heeft hiermee weliswaar een tweede kans verkeken, vandaar er ook redelijkerwijze geen hoger beroep aangetekend werd, wat verzoeker niet kan worden verweten, integendeel, hij wou dit niet zomaar roekeloos doen zonder enige staving;*

*Eens verzoeker in het bezit was van een nieuw document (dat hij van tevoren nooit kon ontvangen hebben), is verzoeker zijn derde asielaanvraag gaan indienen;*

*In de beslissing van verwerende partij staat dat verzoeker "bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt"; Echter slaat die "bijgevolg" nergens op;*

*Het oorzakelijk verband is immers ver te zoeken, want die is er zelfs niet;*

*Door te verwijzen naar nieuwe documenten, deze dan nog eens uit te leggen en dan te zeggen dat er "bijgevolg" geen nieuwe gegevens zijn aangebracht, kan niet als logisch worden aanschouwd;*

*Hieruit kan duidelijk worden afgeleid dat de bestreden beslissing en de verwerende nota niet berusten op correcte feitelijke gegevens, aangezien verwerende partij deze feitelijke gegevens zelfs niet wil overwegen, ondanks het nieuwe originele document;*

*Verzoeker verwijst hierbij naar zijn uiteengezette middelen in zijn annulatieberoep, zodat de nota van verwerende partij geen afbreuk doet aan de in het annulatieberoep aangehaalde middel;"*

4.3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate waarin verzoeker verder in zijn middel betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en de bijkomende elementen die door verzoeker werden aangebracht niet in rekening worden genomen, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

*"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat*

*er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”*

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

*In casu* oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

4.3.5. Verzoeker uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat door verzoeker ter gelegenheid van zijn derde asielaanvraag geen nieuwe elementen worden bijgebracht. Verzoeker stelt dat verwerende partij niet motiveert waarom zijn derde asielaanvraag niet in overweging werd genomen en dat verwerende partij “*niets, maar dan ook helemaal niets*” heeft gemotiveerd over het nieuwe stuk dat verzoeker heeft aangebracht. Verzoeker is van mening dat het louter verklaren in de bestreden beslissing dat hij de mogelijkheid had beroep in te stellen en dat een begeleidende brief van zijn advocate een gesolliciteerd karakter heeft geen draagkrachtige motieven zijn, doch slechts enkele “gegevens” uitmaken. Verzoeker wijst erop dat hij wel degelijk een origineel document heeft voorgelegd. Verzoeker voert aan dat hieruit wel degelijk zijn afkomst uit de Afghaanse provincie Kapisa blijkt, daar hieraan bij zijn eerste asielaanvraag niet enkel werd getwijfeld door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar dit tevens werd bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 42 300 van 26 april 2010, en dit één van de hoofdredenen uitmaakte waarom aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Verzoeker lijkt bijgevolg in onderhavig verzoekschrift te pogen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te bewijzen. Verzoeker is van mening dat het door hem voorgelegde nieuwe en originele stuk duidelijk aantoonst dat hij uit een gewapend conflict komt, dat het voor hem bijgevolg onveilig is en dat zijn derde asielaanvraag in overweging diende te worden genomen.

Er dient opgemerkt te worden dat de elementen die verzoeker ter gelegenheid van zijn derde asielaanvraag heeft aangebracht, namelijk een verklaring van een Afghaanse volksvertegenwoordiger, mede ondertekend door twee dorpsoudsten, waaruit blijkt dat verzoeker afkomstig is van de provincie Kapisa en waarin verzoekers asielrelaas wordt bevestigd, de enveloppe van verzending hiervan en een brief van verzoekers raadsman waarin deze erom verzoekt verzoekers nieuwe elementen in overweging te nemen, weliswaar ‘nieuw’ kunnen zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verwerende partij, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvra(a)g(en) (RvS 13 april

2005, nr. 143.020). De gemachtigde van de staatssecretaris heeft hierover niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker ter gelegenheid van zijn derde asielaanvraag zelf het volgende stelt: *“Ook met deze verklaring van de dorpsoudsten wil ik bewijzen dat ik niet kan terugkeren en zij bevestigen nogmaals mijn problemen”*. Verzoeker baseert zich ter gelegenheid van zijn derde asielaanvraag aldus nog steeds op de feiten en verklaringen die hij bij zijn eerste asielrelaas uiteen zette en lijkt in onderhavig verzoekschrift te pogen de geloofwaardigheid van zijn eerste asielrelaas te bewijzen. Over deze nieuwe feiten werd reeds geoordeeld dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève kan doen gelden en dat hij niet voldoet aan de voorwaarden om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen. Bijgevolg kon verwerende partij terecht concluderen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen ‘nieuwe gegevens’ uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Waar verzoeker stelt dat verwerende partij niet motiveert waarom zijn derde asielaanvraag niet in overweging werd genomen en dat verwerende partij *“niets, maar dan ook helemaal niets”* heeft gemotiveerd over het nieuwe stuk dat verzoeker heeft aangebracht en waar verzoeker van mening is dat het louter verklaren in de bestreden beslissing dat hij de mogelijkheid had beroep in te stellen en dat een begeleidende brief van zijn advocate een gesolliciteerd karakter heeft geen draagkrachtige motieven zijn, doch slechts enkele “gegevens” uitmaken, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing in haar geheel dient te worden gelezen. Er wordt herhaald dat het determinerend motief van de bestreden beslissing het feit betreft dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen.

In de bestreden beslissing wordt wel degelijk gemotiveerd betreffende het nieuwe stuk dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige derde asielaanvraag heeft aangebracht. In de bestreden beslissing wordt namelijk het volgende overwogen: *“(…) betrokkene hierbij een verklaring van M. I. S.(…) voorlegt, die volksvertegenwoordiger is van de provincie Kapisa en het asielrelaas van betrokkene bevestigt; deze brief de handtekening bevat van de volksvertegenwoordiger zelf en van de dorpschoude; betrokkene deze brief via de neef van zijn vader zou ontvangen hebben; betrokkene zijn huidige asielaanvraag ook ondersteunt met een begeleidende brief van zijn advocate, waarbij zij de Belgische asielinstanties verzoekt dit document in overweging te nemen; echter dient opgemerkt te worden dat voornoemd document een gesolliciteerd karakter vertoont”*.

Er wordt op gewezen dat het hierbij duidelijk is dat voormelde verklaring werd onderzocht in het licht van een “nieuw element” in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en dat verwerende partij hierover heeft gesteld dat voornoemd document een gesolliciteerd karakter vertoont. Immers wordt in de bestreden beslissing verduidelijkt dat de asielaanvraag ook werd ondersteund door een brief van verzoekers advocate waarin zij erom verzoekt dat verwerende partij de nieuwe elementen van verzoeker in overweging zou nemen. Bij eliminatie is het duidelijk dat de motivering van de bestreden beslissing inzake het “gesolliciteerd karakter” voormelde verklaring betreft en niet de brief van verzoekers advocate. Verzoeker kan bijgevolg bezwaarlijk voorhouden dat niet werd gemotiveerd betreffende het door hem voorgelegde nieuwe document, noch kan verzoeker dienstig aanvoeren dat verwerende partij niet, of niet op voldoende wijze, heeft gemotiveerd waarom zijn derde asielaanvraag niet in overweging werd genomen.

Waar verzoeker kritiek uit op het volgende motief van de bestreden beslissing: *“(…) betrokkene daarnaast ook zijn ongenoegen uit over de eerder genomen beslissing van het CGVS; daarbij moet gesteld worden dat betrokkene de mogelijkheid had hiertegen beroep aan te tekenen bij de RVV binnen de daarvoor voorziene termijn; het door betrokkene ingestelde beroep echter door de RVV werd verworpen”*, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoont dat dit motief kennelijk onredelijk is of steunt op een niet correcte feitenvinding. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds een beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat dit beroep werd behandeld. Waar verzoeker een uiteenzetting geeft waarom hij geen beroep instelde tegen de weigering van inoverwegingname van zijn tweede asielaanvraag, doet dit niet ter zake omdat dit geen motief uitmaakt van de bestreden beslissing.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden en dat zij dus niet “verder” dient te motiveren. Derhalve houdt de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het “waarom” ervan dient te vermelden. Verzoeker kan aldus niet dienstig aanvoeren dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de door hem aangebrachte elementen.

Verzoeker voert aan dat verwerende partij rekening dient te houden met de omstandigheden eigen aan de zaak. Verzoeker zet hierbij uiteen dat hij dergelijke documenten niet eerder kon voorleggen omdat hij te kampen kreeg met omstandigheden die het vinden van originele documenten bemoeilijken, zoals de verdwijning van zijn broer en het overlijden van zijn ouders. Verzoeker is tevens van mening dat het feit dat een gegeven tijdens een verhoor niet ter sprake komt, doch wel tijdens een ander verhoor, met name naar aanleiding van verzoekers derde asielaanvraag, niet noodzakelijk een tegenstrijdigheid inhoudt of het misleiden voor ogen heeft en dat dergelijke situatie er niet toe mag leiden dat de goede trouw van verzoeker in vraag wordt gesteld.

Er wordt opgemerkt dat verzoeker zich hierbij beperkt tot het uiten van een loutere bewering die niet aantoonbaar is dat het motief kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding.

Verzoeker maakt bij deze loutere stelling niet aannemelijk dat hij een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht noch dat het document verkeerd werd geïnterpreteerd door verwerende partij, die tot slot toch nog rekening gehouden heeft met de vertaling die verzoeker zelf heeft gegeven aan dit document.

Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat het gaat om gegevens die nog niet werden aangehaald in de vorige asielprocedure(s), dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij deze gegevens betrekking hebben op feiten die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen. Het begrip nieuwe gegevens heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Waar verzoeker in zijn repliekmemoirie stelt dat de redenering van verwerende partij in de bestreden beslissing niet logisch is en dat verwerende partij de feitelijke gegevens die verzoeker naar voor bracht ondanks het nieuwe element zelfs niet wil overwegen, dient opgemerkt te worden dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS, 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Bovendien acht de Raad het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris dat een onvertaalde verklaring van een volksvertegenwoordiger, mede ondertekend door twee dorpsoudsten, een gesolliciteerd karakter heeft, niet kennelijk onredelijk. Bij de afgelegde verklaringen ter gelegenheid van zijn vorige asielaanvragen, alsmede van onderhavige derde asielaanvraag, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een begin van bewijs heeft neergelegd dat een grondiger onderzoek vergde van de gemachtigde van de staatssecretaris. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij de beoordeling van zijn derde asielaanvraag is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat zijn derde asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen.

Waar verzoeker in zijn repliekmemoirie van mening is dat het toch zeer behoorlijk en geloofwaardig is dat de door hem voorgelegde verklaring afkomstig is van een volksvertegenwoordiger van zijn provincie, wordt opgemerkt dat verzoeker in zijn uiteenzetting een andere beoordeling van voornoemde verklaring

vooropstelt en in wezen zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verwerende partij stelt. De aangevoerde kritiek in de uiteenzetting omtrent de voorgelegde verklaring als nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geeft aldus blijk van een andere beoordeling dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en verzoekers derde asielaanvraag opnieuw te beoordelen.

Waar verzoeker stelt dat slechts één van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermelde tegenstrijdigheden op voldoende wijze vaststaat, doch dat dit niet volstaat om te concluderen dat verzoekers verklaringen kennelijk ongeloofwaardig zijn, nu verzoeker zijn asielrelaas nauwkeurig en gedetailleerd heeft uiteengezet en hij een nieuw origineel document heeft voorgelegd en waar verzoeker in zijn repliekmemoirie tevens stelt dat hij net zo'n document heeft voorgelegd dat door zowel de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad als broodnodig werd beschouwd voor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas en voornamelijk voor de waarachtigheid van zijn afkomst van de provincie Kapisa, dient het volgende opgemerkt te worden.

De Raad merkt op dat het betoog van verzoeker dat hij met het aangebrachte nieuwe stuk de geloofwaardigheid van de kern van zijn eerste asielaanvraag zou aantonen niet kan worden gevolgd. Hierbij wordt verwezen naar het arrest nr. 42 300 van 26 april 2010 van de Raad waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werden geweigerd. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in het middel, werd in voornoemd arrest hierover reeds overwogen dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 6 januari 2010 terecht heeft gesteld dat verzoekers houding naar aanleiding van de verdwijning van zijn broer niet geloofwaardig is en dat verzoeker eveneens vage en ongerijmde verklaringen aflegde, zowel aangaande zijn leeftijd, profiel en achtergrond, als aangaande de concrete feiten die hem ertoe zouden hebben genoodzaakt het land te verlaten. De Raad bevestigt in voormeld arrest aldus de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar wordt gesteld dat de bovenstaande onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden de kern van verzoekers asielrelaas raken en bijgevolg geheel de geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven ondermijnen. De Raad meent in dit arrest dat de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voldoende geschraagd wordt door deze tegenstrijdigheden en inconsistenties op zich.

Bijgevolg kon verwerende partij terecht concluderen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen 'nieuwe gegevens' uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Er wordt door verzoeker niet aangetoond dat hij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling heeft aangebracht die verwerende partij geringschat heeft of waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Hieruit volgt dat de kritiek van verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken diende te beslissen tot inoverwegingname van zijn asielaanvraag, gelet op de 'nieuwigheid' van de door hem aangebrachte elementen niet dienend is daar hij er niet in is geslaagd aan te tonen dat de door hem aangevoerde 'nieuwe gegevens' 'nieuwe elementen' zijn in de zin van de genoemde wetsbepaling. Verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald.

In de mate waarin verzoeker verwijst naar de motivering van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 januari 2010, alsmede naar het arrest nr. 42 300 van de Raad van 26 april 2010, en hierbij kritiek uit op het feit dat geen geloof werd gehecht aan zijn afkomst, levenssituatie en vluchtmotieven in Afghanistan, wordt herhaald dat de kritiek gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van de eerste asielaanvraag niet pertinent is als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten.

Verzoeker stelt dat het feit dat zijn eerste asielaanvraag definitief werd afgesloten niet impliceert dat ook de tweede en/of derde asielaanvraag niet meer in overweging kan worden genomen en ook bestempeld zou moeten worden als zijnde automatisch definitief afgesloten. Verzoeker is van mening dat een

nieuwe procedure met nieuwe elementen een nieuw diepgaand onderzoek vergt en nieuwe redenen zou moeten weergeven bij een weigering tot inoverwegingname. In de mate waarin verzoeker hierbij aanvoert dat de bestreden beslissing voorzien is van een standaard- of stereotiepe motivering, dient opgemerkt te worden dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit het voorgaande blijkt dat door verzoeker niet aangetoond wordt dat hij nieuwe elementen in de zin van deze wetbepaling heeft aangebracht waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald.

De bestreden beslissing derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven steunt zodat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht niet kan worden aangenomen.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht overwogen dat *“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

Het derde middel is ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. DE SMET